

Lechtouni, Bodači

Tuto úvahu jsem začal psát na zahradě pod altánkem, a jelikož je již tma, rozsvítil jsem žárovku. Na klávesnici je třeba vidět. Jsou vedra a dnes je tu příjemný chládek, díky malému vánku. Už pár dní spím dole v kuchyni. Nahoře v podkroví je nespateľno.

Ale jak vznikl nápad tohoto mého povídání? Může za to sršeň, jenž se zamiloval do žárovky. Je to tedy jen ta LED žárovka, co se tolik nezahřívá. Být to dokonalá dvoustovka, měl by uhořelé pacičky i křídélka. Ale jelikož dle vzoru pana Peterky tvorečky nezabývám, pozoroval jsem zblblého sršáňa asi tak půl hodiny. Čekal jsem totiž na vygenerování pořadu do vysílání.

Bzukouni

Sršáň (rovnou jej zařadím do kategorie Bzukounů), prostě bzučí a je to nevěrník. Bzuká tu na žárovku a je láskou tak zblblý, že mi přistál i na bříše, rozhlédl se a vrátil se k tomu osvětlení. Pak zase změna: Přistál na přírodním kabelu. Tam několik desítek sekund divně pohyboval prdelkou a pak zase ta žárovka. Nevím, možná to byla pro něj moc rozpálená holka.

Teď nevím, zda mají sršni sršnice, ale jestli ano, nechápu nevěru se žárovkou nebo napájecím kabelem. Ale každý jsme jiný. I Bzukouni mají své dny a úchylky. Například já mám svůj den, přepadlo mne psaní a úchylka je nad slunce

jasná. Zabývám se hmyzem a přitom nejsem hmyzoznalec.

Sedím tu asi hodinu a vznikla z toho švédská trojka, přizval si kámoše. No prostě bzukaj, občas si rozbijou tykadla o plachtu stanu a zase. Žárovka je ale frigidka a oni to snad vůbec nepochopí.

Za další sortu Bzukounů považuji i vosy. Jenže tyto mi lezou i do kanclu a bzukají. Nevím, co tam hledají, a kdybych věděl, co mají rády, nepohostil bych je. Mouchám (kategorie Lechtouni) nechávám zbytky na talíři dál od sebe, ať si pochutnají. Stejně mne otravují. Jinak si to podělal Honza Brož, když jednou pohostil psy, co do firmy mohou, a každé ráno psíci chodí loudit. A teď si představte, jak jsou psíci nešťastní, když tam jeden den Honza není. Takový psí voči jste neviděli.

Ve chvíli, kdy potřebuji odstranit nějaký ruch ze záznamu natočeného pořadu, přilétne Bzuk. Co s tím? Ono tomu nelze říci: „Bzuku, hledám

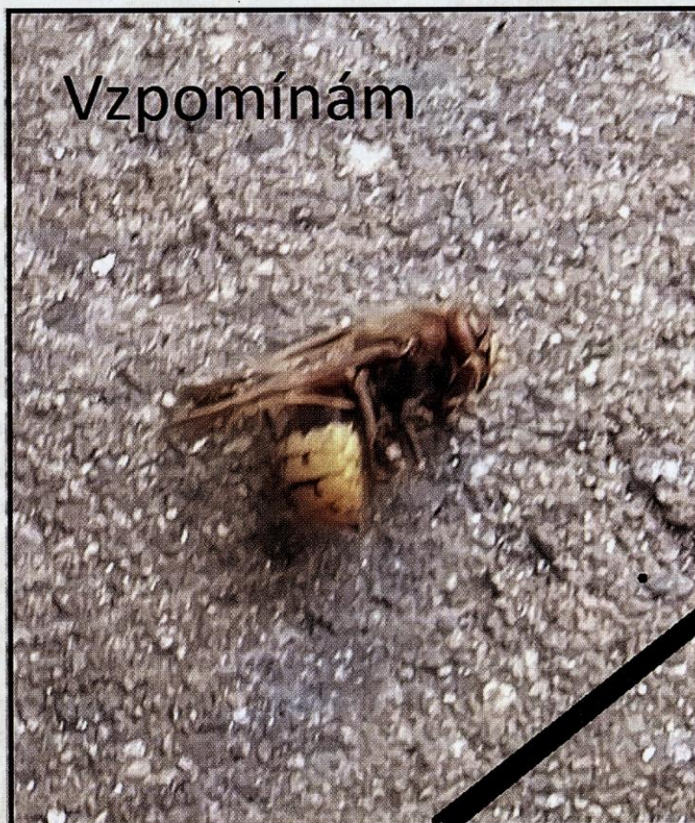
šum a ty mi to rušíš. Počkej dvě minuty!“ Bylo by to ideální, ale Bzukovi je to jedno. Chce bzukat. To nemá řešení a nedomluvíš se, neb bzukovinou hovořit neumím.

Lechtouni

To jsou mravenci, mouchy, ty mrňavý mušky, miniaturní pavoučci... Teď odbočím, Moucha je taky Bzukoun. Ale má malou výdrž. Odlétne svých pět sekund a je z ní Lezoun. A leze vám to po monitoru počítače. Stačí odehnat, pět sekund sedu a leze to po fotografii vodopádu.

Ale lechtají! Naproti tomu, polechtáte-li malé dítě, chechtá se. Ale když to přeženete, nechechtá se, počůrá se.

Vzpomínám

Když mne zezadu polechtá dcerka kolegyně, leknu se, pak pochopím, zasměji se. Občas jí to vrátím. Lekne se a zahihňá se. To jsou hry.

Moucha a jí podobní nepochopí, že ruší. Ona si myslí, že je to legrace. Ona možná touží, abychom my lidé tušili tu legraci a oplatili to podobně. Máme přeci plácačky. Ale když vás při práci lechtá na noze, pak na čele a vůbec nevím kde ještě. Člověk se ožene, ale je to prd platný. A plácačka zbytečná. Mrchy mají postřeh.

Jejej

Pozvaný sršáň opustil toho prvního. Asi pochopil, že to žárovkou nebude žádná sláva. Zbyl tu už zase sám. Chudinka, kámoš je pryč. A má tu spoustu kámošek mūr. Ty mne neotravují, jen se snaží o tanec s ním, jenže sršáň si postavil hlavu a bojuje o flegmatickou žárovku.

Bodači

Vosy, včely i sršni neublíží. Když nedáš důvod. Ale komár? To je jiná. Odeženu jej od ramene a od si bodne do ruky. Bez varování! Tito jsou velmi zákešní. Bzuk jen prudí, Lechtoun dokáže taky člověka dost rozhodit. Ale, něco tě píchne a tak to plácneš. Ale když ti doktor píchne injekci, nepošleš na něj bodyguarda, aby mu rozbil hubu. Takhle jsem to ale nemyslel. Myslím na ty zákešný Bodače. Doktor tě varuje a uklidňuje. Bodač je zlo!

Co člověka naštve víc? Bzukoun? Je jej možno ignorovat. A on tě nechá být. Lechtoun? Ten tě naštve, ale už se musíš zamyslet, co s tím, mávneš rukou a pár sekund je klid. A Bodač? Neumí nic, jen ubližovat.

Není tady jakási analogie s lidmi? Člověk, co stále mluví hovadiny, nebo ten, co neustále provokuje a do třetice člověk zlý... To nechám na vás.

Závěrem:

Sršáň si před chvilkou rozbil tykadla o moje čelo. A furt a furt ta žárovka. Dopijím pivo, zhasnu, a to jsem zvědavý, zda se vrátí ke své sršnici. Jenže to se nikdy nedozvím. Ach jo.

Dopil jsem pivo a všímám si, neslyším kamaráda Bzuka. Pomyslel jsem si, zda to má už

za sebou. Tedy eroticky. Neměl jsem pravdu. Měl to fakt za sebou. Safryš, kdyby zůstal u té nějaké své Bzukačky... Ten opuštěný sršeň na tu holku žárovku dojel. Váří se mi tady pod nohama. Chudák. Já mu říkal, že žárovka není dobrá milenko. Hmm, neposlouchal.

Tak zase příště u nějaké mé slaboduchosti, moji milí čtenářáčkové.

Váš HyPulík.

